

Janez Rožencvet:

Leteče copate

Slavko je bil že toliko star, da ni več pravljicam verjel, čeprav jih je še rad čital ali poslušal. Tudi beraču ni mogel verjeti, kar mu je pravilo čudežnih letečih copatah. Vendar jih je nesel domov spraviti. Sklenil je, da jih na samem poskusi, da se mu ne bi kdo smejal zaradi bajke.

Zdaj ni bil več razburjen in opazoval je, kako leti. Ni letel tako hitro, kakor aeroplan, zato ni občutil prehude sape. Savo je preletel, št. Vid je ostal na desni za njim, videl je vlak, ki je sopihal na Gorenjsko, avtobuse in avtomobile na državni cesti, Dravlje s cerkvi jo sv. Roka, hiše v Zgornji Šiški, po

Drugi dan je šel v tivolski gozd. Ko ni bilo nikogar blizu, si je na noge nataknil in privezal beračeve copate, rekel: »Letite, letite copate

na Šmarno goro po podplate!« in že je letel nad drevjem čez Šišenski vrh proti Šmarni gori, kjer je potem pri cerkvi čisto nalahko pristal.

»Res letijo!« je ves omamljen dejal Slavko, ki kar ni mogel svoji sreči verjeti. Pa se je le preveril, da je bil pred desetimi minutami še v Ljubljani in da stoji zdaj na Šmarni gori. Videl in otipal je pred seboj znano cerkev, po ljubljanskem polju pod njim se je vila Sava, med Rožnikom in Golovcem se je svetil nad Ljubljano grad in ves razgled je bil tak, kakor ga je Slavko dobro poznal. Ko se je pomiril, je dejal:

»Letite, letite copate

v Ljubljano nazaj po podplate!« in copate so ga nesle po zraku proti Ljubljani.

tem ga je zaneslo čez šišenski gozd, tivolski park in ljubljanske hiše na domače dvorišče, kjer ni bilo ravno nikogar. Hitro je sezul copate in jih nesel spraviti domov med svoje stvari.

Za leteče copate bi Slavka po pravici lahko marsikdo zavidal. Res imamo aeroplan, ali kaj, aeroplani so dragi. Še očka si ga ne more kupiti, nikar, da bi ga kupil otrokom. Letali bi pa vsi otroci radi. Posebno tako lepo polahko, brez velike nevarnosti in brez truda in znanja, kakor se je letalo s čudežnimi copatami, ki so človeka nesle, kamor je hotel. Ne karte ne pota ni bilo treba poznati, copate so vse same vedele. In čisto zastoj je bilo to letanje.

Slavko je svojo srečo pridno užival,

la je le čas imel in da je bilo vreme
epo, zakaj v dežju in mrazu letanje ni
bilo nič kaj prijetno.

Pa niso šle copate samo v en kraj in
nazaj. Slavko se je z njimi lahko spre-
letaval, koder se mu je zdelo. Ukazal
je copatam v Kamnik po podplate. Nad
Mengšem se je premislil in jim velel v
Škofjo Loko. Copate so ga nesle tja, a
ko je bil nad Trato, jih je poslal na
Vrhniko, pred Vrhniko jih je pa lahko
poslal še kam drugam ali nazaj v Ljub-
ljano. Tako je krožil včasih po zraku
in preletel v dveh urah pot, ki bi jo do-
ber pešec komaj v dveh dneh napravil.
Spoznal je daleč okoli Ljubljane vsako
vas, vsak hrib in vsako dolino.

Lahko si mislite, da tolike sreče mlad
fant ni mogel zase obdržati. Zaupal je
skrivnost prijatelju, ki je seveda hotel,
da mu Slavko leteče copate posodi.
Slavko mu ji ni zaupal ampak je dejal:
»Poskusiva, če nesejo oba!«

Copate so bile tako velike, da sta la-
hko oba vanje stopila. Privezala sta si
jih na noge, prijatelj se je oklenil Slav-
ka pred seboj in Slavko je zaklical:

»Letite, letite copate
na Krim po nove podplate!«

Šlo je in copate so gladko nesle oba,
kar ni čudno, ker so nosile tudi odras-
lega človeka, ki je težak za dva mlada
fanta.

Seveda mlad fant nima samo enega
prijatelja; jih ima več. Tako je Slavko
še komu zaupal skrivnost; prijatelji pa
ne znajo vsi molčati in kmalu so vedeli
otroci iz cele hiše, da ima Slavko lete-
če copate. In vsi bi bili radi letali.

Slavko je premišljal, kako bi se to
napravilo. Najprej je mislil na materino
vrv za perilo, a ker je bila že malo pre-
perela, se mu ni zadosti močna zdela.
Izposodil si je od brata plezalno vrv.
To si je s koncem opasal in navezal
nanjo po planinsko toliko otrok, koli-
kor jih je šlo na vrv. Potem si je na-
vezal na noge leteče copate in jih po-
gnal na Šmarno goro.

Copate so bile močne in so nesle na
Šmarno goro vse otroke. Tako jih je
bilo videti kakor kačje pastirje, kadar
se sprimejo in letajo v verigi nad vodo.

Drugič so otroci privezali na zadnji
konec vrvi še košaro, posadili vanjo
Kodra in košaro pokrili z mrežo. Ker
se psi radi vozijo, se je Koder hitro pri-
vadil letanja; od veselja je lajal, otro-
ci so pa vriskali in klicali: »Letite, le-
tite copate!«

In copate so letele neutrudljivo, ka-
darkoli in kamorkoli.

Pa so bili otroci iznajdljivi in so na-
šli, da se dajo copate voditi, česar men-
da še stari čarovnik ni nikoli vedel.
Kakor je kdo zaklical, nižje ali višje
letite, na desno, na levo letite copate,
tako je z njimi letel višje ali nižje, bolj
v to ali v ono stran.

Tudi hitrost je lahko letalec urav-
nal. Zato je moral imenovati različne
podplate, navadne, mehke, srebrne, zlā-
te itd. Če jih je poslal po svilene pod-
plate, so se copate v zraku pozibavale
in letele, kakor bi jih mehka sapica
gnala. Po jeklene podplate so zdrvele
kakor brzovlak, po ognjene so pa šini-
le kakor strela. Že kar nevarno je bilo,
zakaj letalcu je jemalo vid in sapo in
ko je pristal, mu je srce tako tolklo, da
bi mu kmalu koš razbilo. Bog ne daj,
da bi bil kdo daleč tako letel.

Na žalost otrok so pa ono hišo z ve-
likim dvoriščem v Ljubljani podrli.
Ljudje so se preselili v druge hiše in
Slavko se je s svojimi starši preselil
v visoko novo hišo, ki ni imela nič dvo-
rišča. Zdaj ni imel več toliko družine
in letal je največkrat sam, le včasih s
kakšnim sošolcem. Rabil je copate, ko
je nabiral rože po hribih in rabil jih je
tudi, ko se je hodil v razne kraje smu-
čat.

Smučji so tudi nekakšne leteče copate,
kadar človek z njimi daleč skoči ali
po lepem sneženem bregu drsi. Če bi si
bil pa Slavko navezal na noge čudežne
leteče copate in potem še smučji, bi bil
lahko skočil s Krvavca ali z Velike pla-
nine na trg v Kamniku. To bi bili smu-
čarji, ki se kaj štejejo, gledali njegov
skok!

Škoda, da se ni bil domislil.

(Dalje prihodnjč.)

Vladimir Kapus:

Veverica

Veverica vitka
lešnike obrala;
nekaž jih je skrila,
druge pozobala.

Zdaj po smrečju stika
po borovju skače,
ko ogloda storže,
so ji za igrače.

Z drevja jih pomeče
in plaši živali;
zajčki dolgouhi
so jo že pobrali.

V gosti smreki gnezdo
vranje je izbrala.
Pravi, da pozimi
tam bo stanovala.

Josip Vandot:

Modrasji kralj

vedeli smo in še vemo, da imajo žabe kralja, muhe cesarično, čebele in mravlje kraljice. Slišali smo tudi o velikem kačjem kralju Kačonu in se čudili njegovi sijajni zmožnosti: piska kakor lev, poje kakor miška in govori pametno kakor trije mutci, kadar so skupaj. Kralja Kačona smo res spoštovali, kakor zasluži, a v modrasjega kralja nismo mogli verovati, pa naj nas je Matijec še tako prepričeval. Modras je kača, a kače imajo itak že svojega kralja, preimenitnega Kačona, in kako naj imajo potem modrasi svojega posebnega kralja, ko jim je pač Kačon zadosti imeniten?

Matijec nam je prigovarjal, naj mu verjamemo, pa mu nismo. Nabil bi nas bil, da nas ni bilo preveč. Pogledal nas je samo od nog do glave in je odšel za Gmajnico, kamor se je zatekal.

Čakali smo nekaj časa, pa smo šli za njim. Našli smo ga kraj gozda. V senci je ležal, roke je imel pod glavo in spal. Po vsem obrazu mu je bil razlit smeh. In vedeli smo, da sanja gotovo o kralju Kačonu, če ne celo o modrasjem kralju, ki ga pač ni nikoli nikjer.

Tiho smo bili in ga gledali. Pa se je posmejal onegavi Matevž prikrito in nam pomignil. Sklonil se je in utrgal resasto bilko. Počeni! je kraj spečega Matijca in je brundal čudno pesem, da se je slišalo, kakor da bi se trije čmrliji kregali zaradi strdi, ki je nikjer ni v nageljevem cvetu.

Kača — kačon,
primi za zvon,
zvoni: bez — bez,
skoči čez jezi!

Med brundanjem pa je pošegetal Matijca v nosnice, dvakrat ali trikrat. Matijec se je stresel, kihnil zaporedoma in zaklical v spanju: »Na zdravje, modrasji kralj, na zdravje!«

»Na zdravje!« smo zavpili vsi skupaj, da se je glasno razlegalo po vsej Gmajnici.

Matijec se je vzdramil in skočil na noge. Gledal nas je začuden, a je kar naenkrat tlesnil z rokami.

»Pa ste rekli, da ni modrasjega kralja,« je dejal. »A jaz vam pravim, da je. Pa še prav blizu prebiva v kameniti dvorani. Pravkar sem govoril z njim. Prijazen je bil z mano. Ko je kihnil, sem mu voščil prav lepo: Na zdravje!«

Dregnili smo drug drugega, a smo molčali, ker bi radi slišali, kaj nam še pove o modrasjem kralju. A Matijec ni črnil besedice, temveč nam je samo pomignil, naj gremo za njim. Naglo se je obrnil in krenil v goščavo, ki se je razprostirala za Gmajnico visoko po strmi gori.

Molče smo stopali po komaj vidni stezi, ki se je vila med grmovjem, nekam daleč v gozdno samoto. Visoko smo že bili pod širokimi bukvami, globoko je bila vas pod nami in tla so bila vsa posuta z ostrimi skalami, ki so komaj gledale izpod suhega, gosto nasutega listja.

Matijec se je ustavil in zapiskal med mezincema. »Tako moramo poklicati modrasjega kralja«, je rekel. »A žvižganje še ni dovolj. Treba je izreči še tri poštene besede.«

Pa je pričel zagovarjati, da so se nam naježili lasje:

»Bica—buca-, buca bica,
modras kralj in modrasica
tristo tu imata kron,
jaz sem kača, jaz kačon.«

Čudno je veter potegnil med bukovim listjem. Nekje se je zadržala brinjevka, da nas je zazeblu po hrbtu. Matijec je stopil tri korake naprej in je obstal kraj mahovite skale, ki jo je obsevalo sonce. Roke so mu omahnile in je stal tam, kakor da ga je divji mož prikoval.

Tiho smo stopili za njim, pa smo ostrmeli. Resnično — pod skalo je ležal, stisnjen v okrogel svitek debel modras in se sončil. Njegove zobčaste proge so se svetile in nad drobno glavo se je treslo nekaj v sončnih žarkih. Zdelo se nam je, da je to samo čuden rogliček, pa je morala biti samo krona, kakršno nosijo le kačji kralji in morda samo kralj Kačon.

Hoteli smo pobegniti, a Matijec nas je pisano pogledal in nam šepnil: »Po-

čakajte! Štiri besede izpregovorim z njim, in jutri bomo že zidali gradove za Gmajnico. Vsak svojega.»

Zamahnil je s klobukom in zarjul: »Sem s ključmi, prevzetni modrasji kralj! Gremo po tvoje zaklade, ker si hočemo zidati gradove za Gmajnico. Jaz sem kralj Kačon in nihče drugi.«

Kakor blisk se je modras vzpel in strašno siknil s preklaniam jezičkom. Od strahu smo skoraj otrpneli, a vendar smo bežali na vso moč po strmini navzdol. Še smo slišali za sabo čudno požvižgavanje, modrasji kralj je klical svojo vojsko, da zdrvi za nami in nas pokonča.

Ustavili smo se šele na Gmajnici in se vrgli spehani v travo. Matijca ni bilo od nikoder in smo mislili, da ga je zgrabil modrasji kralj in ga vlekel kdo ve kam v svojo votlino, da mu služi dolgih deset let, ali pa ga je celo umoril, ker je Matijec tako grdo zarjul nad njim.

Šele čez dolgo časa je stopil iz goščave. Obraz mu je bil mrk in mahal je nevšečno z rokami. Besedice ni rekel in nas še pogledal ni. Bog ve, kaj mu je povedal modrasji kralj? Matijec ni več govoril o njem in tudi vprašati si ga nismo upali. A nekaj hudega mu je moral povedati modrasji kralj, ker drugače bi se ne bil držal tako grdo.

Vi ste pa pogumni in se Matijca ne bojite. Zato ga pa vprašajte, da bomo še mi zvedeli, kaj je modrasji kralj povedal Matijcu. Saj smo tudi mi radovedni prav tako kakor vi.

Manica:

Tonč v hruški

Borna lesena hišica, nekaj metrov vrta in na tem vrtu starodavna hruška, to je bilo nekako vse premoženje stare Matajke. Ampak hruška je bila starki več kakor koča, več kot vse drugo na svetu. Skoraj smešno je bilo opazovati in poslušati ženico, ko je takole spomladi hodila okoli drevesa, zrla s skrbjo in ljubeznijo v cvetoče veje in ji govorila kakor otroku:

»Ej, hruška, hruškica, dobro kažeš! Si že pridna, šest ali pa še sedem zvrhianih cajnic mi boš napolnila jeseni. Nekaj sadja bom snedla, drugo bom posušila — oj, ta sladka vodka! Pa kaj pravim vodka, medica je to, medica! Vso zimo jo bom srebala, če Bog da. Si že pridna, hruškica moja, pridna, pridna!«

Res, kakor mati otroka, tako je gledala stara Matajka svojo oboževano hruško. Če si ji mimogrede to drevo pohvalil, tedaj sta postala takoj prijatelja. Brž je vzela nekaj sadežev v predpasnik ter ti jih prinesla k poti.

»Na, le vzemi in jej! Se nič ne bojim zanje, saj ta moja dobra hruškica že toliko poskrbi zame, da imam še za zimo dovolj. Veš, saj rada dam, če kdo prosi, toda da bi jo klatil in robavsal, naka, tega pa ne pustim! Tisto pa ne! Saj drugi so dobri, nič ne rečem. Le ta Ceparjeva hudoba, ta Tonč — hu — da nima nič srca, da meče v revico polena in kamenje. Sama sem ga videla.«

Tako je upravičeno tožila starica. Dočim smo imeli vsi drugi otroci nekaj svet strah pred Matajkino hruško, je ta zgaga, Ceparjev Tonč, nekoliko iz sladkosnednosti, še več pa iz nagaživosti, če je le mogel, vrgel kak oklošček med vejevje. Otroci smo njegovo početje obsojali in ga svarili, toda Tonč se je posmehoval starki in nam.

Pa je presneto drago plačal to obsejnost.

Ko gre Matajka neko popoldne k sosedu po mleko, steče Tonč proti hruški in kakor maček urno spleza nanjo.

»Ha, ha,« se smeje sam pri sebi, »to bo počela, ko me zagleda.«

Ko je potem zapazil, da se Matajka vrača, je stresel ta nepridiprav hruško tako močno, da se je sadje z nje kar vsulo.

Starka pogleda kvišku, nato pa zakriči, da postanejo pozorni vsi sosede. Tonč se široko zakrohoče, toda prešerni smeh mu na mah zamre v ustih, ko

zagleda Božunovega strica, ki hiti s prekljo v roki čez cesto.

Mladi grešnik se je prav po verigah spuščal po drevesu nizdol, toda — prepozno! Stric ga je že držal in pričel

tako temeljito mlatiti po njem, da mu je kmalu od dolge preklje ostal v roki samo še kratek konec.

Tonč — četudi se je drl na vse grlo, se ni smilil nikomur. Vsi so rekli, da je kazen pošteno zaslužil.

Odslej sta imeli Matajka in njena hruška pred Tončem mir.

Puti Orla Bulang

Na otoku Sumatri v Vzhodni Indiji je reka Padang. Tam, kjer se izliva v morje, se slišijo iz vode tenki glasovi, podobni glasovom piščali ali tihemu petju. Znanstveniki si pojava ne znajo razložiti, pač pa znajo to domačini:

V začetku so živeli le trije bogovi s svojimi družinami. Imenovali so se Batara-Guru, Sori-Pada in Mangala-Bulang. Prvi je nosil na svojih ramah zemljo, kjer tedaj še ni bilo nič ljudi, Sori Pada je vladal vodi, kjer ni bilo niti svetlobe niti zraka, Mangala-Bulang pa je bil bog ognja.

Dolgo časa si je Batara-Guru želel, da bi dobil ogenj in naredil zemljo bolj prijazno, tako da bi mogel ustvariti bitja, ki bi se veselila svetlobe; a Mangala-Bulang je bil skop; ni mu dal ničesar, obdržal je zase vse solnce, pa naj si je Batara-Guru še toliko prosil in rotil. Tedaj se je domislil Batara-Guru zvižaje. Opazil je bil, da je bil kos

solнца padel v Padang, videl je, kako se je bleščal in svetil v vodi, in hotel je ta kosček dobiti zase. Ker pa z zemljo na hrbtu ni mogel dobro plezati, je poklical svojo hčerko Puti Orla Bulang, da bi ona izvršila tatvino.

Puti-Orla-Bulang je takoj razumela, kaj je hotel oče, a na tihem se je zelo bala jeze Mangaie-Bulanga. »Oče,« je rekla, »kako naj se vrnem k tebi, ko nabere ogenj? Kakor hitro zakličem tvoje ime, me bo slišal bog ognja in potem sem izgubljena.«

Batara-Guru je tolažil svojega boječega otroka. »Saj me ni treba klicati,« je rekel. »Dobro bom pazil, dokler ne zaslišim tvojega sladkega glaska. Zapoj kako pesemco, Puti, in takoj te moja roka dvigne iz temnega kraljestva Sori-Pade.«

S tem je bila deklica zadovoljna in previdno je splezala doli v Padang, kjer se je bleščal zlati kosček solнца. Skušala ga je prijeti, a kar je prijela, ji je takoj steklo skozi prste; čedalje bolj vneto se je trudila, čedalje bolj se je bala, da je ne bi zagledal Mangala-Bulang in je kaznoval za nameravano tatvino. Puti je grabila po vodi sem in tja — a nič ni pomagalo. Kakor dolgo je bila voda mirna, ji je ležal zlati ogenj pred nogami, ko ga je pa hotela prijeti, je izginil kakor pena.

Mangala-Bulang je znal čuvati svoj zaklad, to je zvitá hčerkica Batara-Gure dobro spoznala. Tiho, čisto tiho je začela peti.

Visoko gori, na straži, je slišal bog njen ljubki glasek. »Aha,« si je mislil ves vesel, »zdaj je moja pametna Puti našla ogenj.«

In hitro se je sklonil, da bi z močno roko dvignil hčerko. Tedaj se je pa pri hitrem gibu zamajala zemlja na nje

govem hrbtu in malo je manjkalo, da mu ni padla z ramen. Batar-Guru se je moral dati privezati k gorovju Bakara, da bi jo obvaroval padca — in od tistih dob poje in poje Puti-Orla v reki Padangu, v večnem upanju, da jo bo oče nazadnje le zaslišal, tiho in žalostno, z vso boleščjo neizpolnjenega hrepenenja.

Manica:

Zakaj imajo ptice krive kljune?

V legendah in drugih nabožnih zgodbah često beremo o pticah. Ptice so hodele za trpečim Bogom, ptice so ga senčile s perutnicami, ptice so ga hotele zakriti sovražnikom in podobno.

Spomnila sem se naslednje legende, ki sem jo slišala že v otroških letih:

Od začetka stvarjenja pa vse do Krista, so imele ptice lepe, dolge in ravne kljune. Ko so sovražniki zgrabili Kristusa, so se zbrale ptice v velikih tru-

mah ter so Gospoda na potu trpljenja zvesto spremljale in se z glasnim vriščem in čivkanjem upirale početju njegovih sovražnikov. Rablji se seveda niso brigali za tožbe in prošnje ubogih ptic in so Kristusa pribili na križ. A niti tedaj niso dobre živalice zapustile svojega Odrešenika. Takoj ko so se rablji porazgubili, so začele ptice s svojimi kljuni vleči venkaj žeblje, ki je bil z njimi Kristus prabit na križ. Zaradi prevelikega napora so se jim ravni kljuni skrivili, toda žeblje so bili zabiti tako močno, da se niso dali izruvat.

Umirajoči Bog pa, ki je videl blagi namen drobnih ptičic, je dopustil, da so

jim v spomin na to delo usmiljenja ostali kljunčki zmeraj zakrivljeni.

Manica:

Kaj naj se igramo

Na Gorenjskem, v bližini Škofje Loke, sem nekoč opazovala otroško igro »Pogruhtanje«. Po eni strani je podobna »Slepim mišim«, po drugi pa »Škarjice brusit«, a vendar ima nekaj čisto svojega. Igra se na prostem, lahko pa tudi v kaki večji sobi.

Otroci se postavijo na določena mesta in si dajo imena, ki so navadno precej mogočna, kakor na primer: »Ruski car«, »Turški sultan«, »Rjoveči lev« in podobno. Tistemu, kogar določi žreb, da bo ugibal, zavežejo oči, vsi drugi pa potem hitre potihoma zamenjavati svojega mesta. Oni, ki ugiba, hodi na prej označena mesta, prime soigralca za roko in pove njegovo ime. Če se zmoti, mora ugibati dalje, ako pa najde pravega, si mora potem pogodeni zavezati oči in ugibati vse dotlej, da najde pod roko spet pravega. Pa tudi tisti, katerega ugibalec začopati med prehodom na določeno mesto, mora — ne da bi bilo treba ugibalcu pogoditi pravo ime — takoj prevzeti vlogo ugibalca, namreč, zavezati si oči in ugibati dalje.

To igrico, otroci, vam priporočam, ker povzroča dosti gibanja, obenem pa tudi mnogo smeha in dobre volje.

Sale za mame

»Ali si jabolko olupila?« vpraša mamica svojo hčerkico.

»Seveda sem ga, mamica.«

»Kaj si pa napravila z olupki?«

»Pojedla sem jih.« pravi hčerkica.

Učitelj hoče pojasniti učencem besedo »velikodušen«. Zato pove otrokom basen o levu in miški: Nato vpraša:

»Kaj lev ne bi bil, če bi bil miško pojedel?«

»Sit!« se odreže Mihec.

Tine vpraša Toneta: »Kaj je težje? Kilogram železa ali kilogram perja?«

»I, oboje je enako težko,« se zasmeje Tone.

»Tako?« se začudi Tine. »Daj si spusti najprej na nogo kilogram perja, potem pa kilogram železa, pa boš videl, da ni res!«

Kaj pišejo Jutrovčki?

Dragi stric Matic! »Mlado Jutro« berem zelo rada in mi ugaja od prve pa do zadnje črke. Prosila bi Te samo, da bi priobčeval tudi v »Mladem Jutru« kako zgodbo v slikah, kakor je na primer »Tarzan«, ali kakor so bile zgodbe o Stanku in Janku« itd. itd. Najrajši berem zgodbice o živalih. Uganke, križanke in rebusne imam tudi zelo rada in naj ostanejo le tudi v bodoče. Najljubše bi mi pa bilo, če bi »Mlado Jutro« izhajala dvakrat na teden in v večjem obsegu. Lepo te pozdravljam in upam, da nisi hud name, ker imam toliko želja.

Valerija Tavčarjeva, stara 15 let
v Mozirju, Sav. dolina.

Dragi stric Matic!
napiši nam kaj več novic.
Napiši nam uganke.
šale in križanke.
Tud' Man'ca naj se večkrat oglasi
in pove lepe povesti in basni.
Pa drugih pravljic ni premalo,
da bi »Mlado Jutro« le tako ostalo!
Elizabeta Šmid, uč. II. raz. mešč. š.
na Jesenicah

Halo! le čuj me stric,
ki tvoje je ime Matic!
Pri »Mladem Jutru« vse je res lepo
a biti lepše bi moglo.
Jaz tole bi želela,
seveda, če besede kaj bi imela:
Vodilna zgodba —
pa ne ustraši se, saj to ni sodba,
pravljica prav dolga, čudovita,
hudo zmedena in zavita,
Potem pa pravljica sanjava,
da dete hitro se uspava.
Tud' zgodba smešna in šaljiva,
s slikami, da bo res vabljiva,
Za fante zgodbo pustolovsko,
divjo in napeto — lovsko.
Tud' smešnic naj jaz ne pozabim,
da te v dobro voljo spravim.
Nikar ne zabi mojih par vrstic,
pa brez zamere, stric Matic!

Darinka Perdan, uč. IV. razr. žen.
real. gimn. v Ljubljani

Doslej objavljene povesti, kakor tudi pravljice in sploh vsak kotiček v »Mladem Jutru« mi je zelo všeč. V

njem pogrešam samo opisa kakega potovanja ali kakega članka o hribolastvu. »Mlado Jutro« naj ostane, kakršno je, saj ni mogoče vsem ustreči. Ker imamo pa vsi otroci »Mlado Jutro« zelo radi in ga vsako nedeljo težko pričakujemo, bi bilo dobro, da bi vsaj v zimskem času izhajalo dvakrat na teden. S tem bi bilo gotovo vsem »Jutrovčkom« ustrezno. Še nekaj bi prosil: imam žagico za rezljanje in bi bil zelo hvaležen, če bi »Mlado Jutro« prineslo v rubriki »Za spretne roke« tudi kake vzorce za rezljanje.

Edi Kleinstein, uč. mešč. š.
v Mostah, Pokopališka ul. 32

Ljubi stric Matic! Zelo težko pričakujem vedno nedelje, ko mi pismo noša prinese »Mlado Jutro«. Najbolj so mi všeč pravljice o kraljičinah, kraljevičih, škrtih in velikanih. Rada imam pa tudi indijanske povesti, šale za male, in slično robo. Moja želja je, da bi bilo »Mlado Jutro« malo večje. Prav lepo pozdravljam vse »Jutrovčke«, posebno pa Tebe, ljubi stric Matic.

Ivanka Košir, uč. V. razr.
v Mojstrani.

Dragi stric Matic,
povem ti kaj novic.
Kaj mi v »Mladem Jutru« všeč?
Basni! Te so glavna reč!
Največ posedam pri ugankah,
rad tud' čitam o cigankah.
Posebno rad pa pripovedke,
ki v »Mladem Jutru« niso redke.
Posebno, dragi strček,
mi všeč je tvoj kotiček.
Pozdravljen, strček dragi,
pri nagradah me ne pozabil!

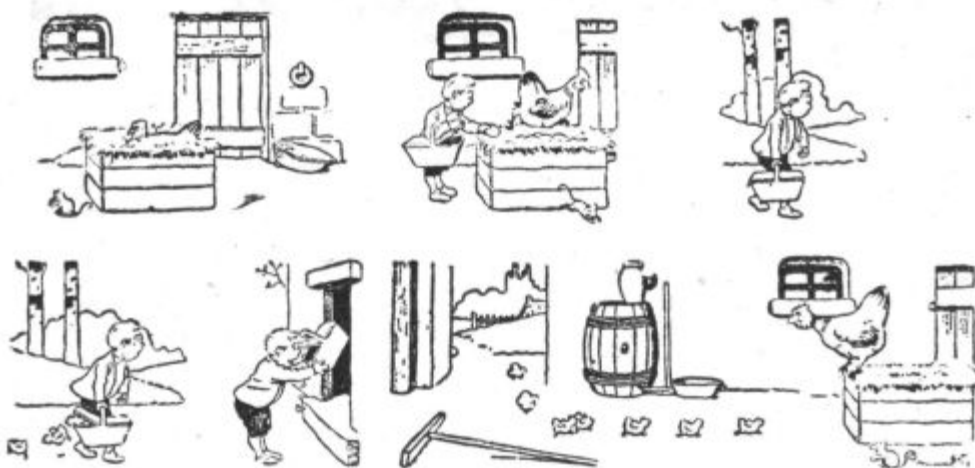
Levin Krže, uč. V. razr. na Ledinj
v Ljubljani

Drago »Mlado Jutro«! Vsako nedeljo grem k svoji prijateljici, da bereva »Mlado Jutro«. Tvoje povesti, pravljice, zgodbe in šale za male imam zelo rada. Rada te imam, ker prinašaš mnogo veselega, zanimivega in poučnega. Prav lepo te pozdravlja

Milena Eržen, uč. V. razr.
v Libelčah pri Dravogradu

Ni se mu posrečilo

Zgodba v slikah

Šole za male

Deček pride na kolodvor in stoji v pisarno, kjer je na vratih napisano: »Vstop prepovedan!«

Uradnik ga prime: »Ali ne znaš brati?«

»Brati že znam,« odvrne deček, »toda danes mi ni treba, ker nimamo šole.«

★

Mirko je v šoli raztresen. Med potjo je našel hrošča in se z njim igra pod klopjo. Katchet opazi, da so Mirkove misli čisto drugje, kakor pri pouku. Nenadoma ga pokliče:

»Mirko, kdo je Jezusa križal?«

Mirko plane pokoncu. Vprašanja ni čul.

»Jaz že ne,« odvrne naglo.

★

Mihec pride z igrišča domov: »Mamica, ali še ni večerje?«

Mama: »Kaj se ti sanja! Saj je šele šest!«

Mihec: »Nu, zua pa res ne vem, ali gre tvoja ura prepočasi ali moj želodec prehitro!«

Šaljiva vprašanja

1. Zakaj hodi pes po štirih nogah?
2. Ali muha lahko stoji na glavi?
3. Katero besedo vsi nápak izgovarjajo?

Vprašanja za bistre glavice

1. Kdo je izumil smodnik?
2. Kdo je prinesel krompir v Evropo?
3. Katerega leta so odkrili Ameriko?
4. Kdo je izumil električno žarnico?
5. Kako se je imenovala Ljubljana v rimski dobi?

Zlogovnica

ma, ja, tar, tav, e, er, pre, vec, čar, gel, ru.

Iz zgornjih zlogov zloži imena treh slovenskih pisateljev, ime slovenskega zgodovinarja in žensko krstno ime. Če pravilno postaviš dobljene besede drugo pod drugo, boš našel v začetnicah ime našega prestolonsalednika.

Uganka za računarje

Koliko je tretjina in pol od sto?

Rešitev rebusa

Lenoba je vseh grdob največja grdoba.

Uganka

Kaj je to? Šest nog ima, pa po glavi hodi?

